

Dekliške pesmi.

Pesem šestnajstletne.

Nema grem po nemi cesti.
Pred menoj je glas bolesi
zazvenel kot težek zlat.

Skril se mi je v globočine
— ptič obstreljen med pečine —
v moj nevidni solčni grad.

V meni krvavi in kljuje.
Pravijo, da bo še huje,
kadar zadehti pomlad.

Pesem sedemnajstletne.

O mati, mati, mati!
Kaj duša tvoja več ne gre z otrokom?
Zakrilo se je solnce nad obokom
in divne veje tvoje rožni zaklad
drhti, kipi v prepad.

Dokler je klil mi cvet v detinskem maji,
obsipala si ga s poljubi,
ogrevala si ga s smehljaji,
in v vsaki tvoji nežni gubi
videla sem sladko skrb.

Sedaj, ko stopam po nevarnem bregu
stopinje prve v novopalem snegu,
ob meni hodiš s tujimi pogledi:
„Izpremenjenje! Moj otrok, potrpi!“

O mati, mati, prav si razsodila.
Izpremenjenje vsak dan je grenkeje:
In mati hčerko vsak dan manj umeješ,
a hčerka mater vsak dan bolj umeje.

Pesem osemnajstletne.

Vse dni po njej sem časih hrepenela.
Na holme šla sem, kdaj jo kje zagledam
na tihih potih s tihim razodenjem;
tožila smrekam šumnim sem sosedam:
O ne šumite s tolikim šumenjem,
da odnekod se morda bo začula
mladost minula.

Prišla je name druga težka ura.
Hodila sem ob vodi. Z vrbo nemo
slonela sem ob vodi in gledala valove:
skrivnostno so pred mano z divjo vnemo
odgrinjali, zagrinjali grobove.
Moj duh je splaval mnogo uro pozno
v prihodnost grozno.

Sedaj sem čula blaženo besedo.
Mladost iz mene raste brez jeseni,
prihodnost svojo duša sama kuje,
iznad srca — ognjišča med plameni —
veselja genij se z menoj raduje.
Kako resnična si, kako bogata,
sedanjost zlata!

Silvin Sardenko.